

Місячна соната

Степан Чарнецький

Часом, як смерк розстелить сірі крила
І довгі дні стануть западати,
Ти в дім приходиш, моя ясна, біла,
І крізь самотні тихо йдеш кімнати.
Віє від тебе запах рож весняних,
Що завітчали голову дугою;
Ідеш до мене, а в очах коханих
Тремтить жалоба срібною росою...
Мовчки сідаєш поруч мого ложа,
Топиш у мені добрі тихі очі,
На твоїх грудях гасне біла рож,
Сповита в чари місячної ночі...
Ти знову кличеш у світи забуті
На стрічу сонцю — сонцю золотому?..
Звідки ж той безмір смутку в кожній нуті,
Смутку, неначе шуми, що їх віє
Вечірній вітер понад сонне море...
І знов на струни, що покрились ржою,
Кладеш легенько свої білі руки,
І чути пісню...
Люблю тебе! Все тужу за тобою...
В тобі відбився сум землі моєї,
В тобі відбилися зорі світла грою
І сонця скін в скривавленій киреї...
Люблю тебе, як ранній сміх природи,
Як даль степів, завіяних снігами,
Люблю тебе, як небо в час негоди,
Люблю тебе!..

.....

І так усе, як смерк розстелить крила
І сірі тіні стануть западати,
Ти в дім приходиш, моя ясна, біла,
Крізь опустілі тихо йдеш кімнати,
Мовчки сідаєш поруч мого ложа,
З усміхом дивишся у мої очі,

На твоїх грудях гасне біла рожа,
Сповита в чари місячної ночі...

***

Джерело:Цифрова Українська Бібліотека.